

VIGÍLIA DE PREGÀRIA

RESPOSTES I HOMILIA DEL SANT PARE

Estadi Olímpic "Lluís Companys" (Barcelona)

Dimarts, 9 de juny de 2026

Respostes del Sant Pare

1. *Sant Pare, creixem escoltant que l'únic objectiu a la vida és produir, tenir èxit i cuidar la nostra imatge. Jo mateix ho vaig intentar, però només vaig trobar un buit immens. Buscant respostes, la meua vida va fer un gir i aquesta darrera Pasqua vaig rebre el Baptisme. Ara que aquest camí és nou per a mi, li pregunto: com podem mantenir la mirada alçada cap a allò que importa de veritat, quan la societat ens empeny a mirar constantment cap a terra o només a nosaltres mateixos? Com podem descobrir la nostra veritable vocació enmig d'aquest corrent?*

Gràcies per aquest testimoni. Gràcies per permetre'm participar en la teua alegria i en la de tots aquells que en la Pasqua d'aquest any han rebut el sagrament del Baptisme.

Nombrosos joves i adults estan redescobrint la fe cristiana, potser després d'una etapa de la vida en què s'havien apartat una mica de Déu. Es tracta d'un pas realment important. En efecte, tot el que descobrim, acollim i vivim de mica en mica al llarg del camí contribueix certament al nostre creixement, a la nostra maduresa i a eixamplar espais de vida en el nostre interior; però, al mateix temps, enmig de les alegries, els èxits i les derrotes, ens adonem que necessitem una altra aigua per saciar-nos més profundament. El nostre desig de veritat i de felicitat necessita un horitzó més gran. I aquesta inquietud és un do que Déu mateix ens ha donat: estem fets a mida de l'infinit i per això, tot horitzó finit, tot pas, tota conquesta, mentre ens satisfà al mateix temps ens impulsa cap endavant i ens convida a seguir buscant, a cercar avançant, però, sobretot, a cercar "davallant interiorment", és a dir, anant a allò profund.

I aquí torno a la pregunta amb dues breus idees. La primera: és necessari cultivar una inquietud sana. En les nostres societats, de fet la idolatria del benefici i del rendiment, l'afany de produir sempre i de ser guanyadors, així com el culte a la pròpia imatge, no són més que anestèsics per endormiscar la nostra consciència i adaptar-la a una certa idea de societat. Quan les persones aprenen a aturar-se, a donar valor a les coses importants, a apreciar el temps de manera nova i a pensar en la pròpia vida deixant-se il·luminar per l'Evangeli, desenvolupen també un pensament crític respecte a un sistema social que no posa la persona en el centre i provoca situacions d'injustícia i de pobresa existencials a diversos nivells. És per això que la inquietud fa por, així com el descobriment de la interioritat, de l'espiritualitat i encara més de l'Evangeli.

Segona idea: és en aquest món on hem de cultivar la inquietud, no pas en un altre. És dins d'aquesta societat que tu i tants altres heu descobert el valor d'una vida més humana, més plena, oberta a l'encontre amb Déu i a l'alegria de la fe. Això significa que, malgrat les dificultats, el lloc on Déu es fa present i on hem de trobar les seves petjades és sempre en la realitat on ens trobem. Creiem que l'Esperit Sant actua i treballa

silenciosament en totes les situacions de la vida i de la història, fins i tot en aquelles que semblen més difícils. Però hem de cultivar aquesta inquietud i fer-li espai; com deia, “buscar dins”, intentant no deixar-nos aclaparar pels ritmes i les seduccions externes, cultivant espais de silenci, aturant-nos potser alguns minuts al dia per llegir l’Evangeli i parlar amb Déu, i també intentant fer aquest camí interior juntament amb altres, deixant-nos acompanyar en els itineraris eclesials i confrontant-los amb els sacerdots, els religiosos, les persones que com nosaltres han emprès aquest camí.

2. Sant Pare, en un món on les coses es criden, hi ha aspectes de la vida que romanen callats, amb vergonya; com la depressió, una malaltia silenciosa que afecta moltes persones, joves i adults, i que comporta una obscuritat, aïllament i un dolor immensurable. A vegades, aquest dolor és tan aclaparador que la idea de desaparèixer sembla l’única sortida. Jo mateixa vaig lluitar per sortir d’aquesta malaltia, en silenci durant anys, i una nit de divendres vaig perdre la batalla i vaig intentar treure’m la vida. Soc aquí perquè Déu em va donar una segona oportunitat, i li estaré agraïda eternament, però n’hi ha molts altres que continuen enfrontant-se a aquesta foscor. Per això, li pregunto de tot cor: on podem veure Déu quan la foscor és absoluta i ja no podem més? Com podem confiar en Déu, quan sembla que res, ni un mateix, val la pena?

Abans de res, gràcies per compartir avui la teva experiència de sofriment. Em commou que en puguis parlar, que estiguis aquí entre nosaltres i que hagi trobat la força d’acollir aquesta segona possibilitat que el Senyor t’ha donat. T’has aixecat i has reprès el camí i aquest és un miracle meravellós que veiem en molts personatges de l’Evangeli: en contacte amb Jesús, fins i tot que se sent perdut recobra confiança en la vida, es guareix de la malaltia i es pot aixecar per tornar a viure.

En la teva pregunta, t’has referit en primer lloc a la “malaltia silenciosa” que és la depressió, i és important prendre consciència de com la salut mental es veu cada vegada més amenaçada en el context de societats que es consideren avançades. És un senyal que hi ha quelcom profundament equivocat en una certa idea de creixement que sotmet les persones a pressions i tensions que comprometen equilibris fonamentals. Per això es necessita un sistema sanitari que inclogui entre les seves prioritats aquest malestar invisible i generalitzat, que afecta també els joves.

Les teves paraules, tanmateix, ens han mostrat que el dolor posa a prova la fe i el sentit que li donem a la vida. Això és cert per a tothom, no solament per a aquells que en algun moment travessen la prova de la malaltia.

Mentre t’escoltava, he pensat en aquelles hores de foscor, d’angoixa i de dolor que Jesús va viure quan s’apropava l’hora de la seva mort. Els Evangelis, en els moments de l’últim sopar i de la pregària a Getsemaní, subratllen que estava caient la tarda, que vesprejava, així com poc abans de morir a la creu ens diuen que “s’estengué una foscor sobre tota la terra”. Però, en realitat, no es tracta només d’un sofriment personal; el Fill de Déu està assumint en la seva pròpia carn tota l’angoixa, la solitud i el sofriment de la humanitat. En aquestes hores fosques, morint a la creu, Jesús comparteix el nostre dolor i ens revela el rostre d’un Déu compassiu, que carrega amb les nostres penes, que sofreix amb

nosaltres, plora les nostres llàgrimes i roman al nostre costat amb la seva presència plena d'amor i misericòrdia.

Passar per aquesta experiència és difícil, ho testimonia diverses vegades la Sagrada Escripura; hi ha moments de foscor i de sofriment que la nostra societat fa callar, perquè precisament alguns models culturals ens volen sempre vencedors i perfectes i, per això, el límit, la fragilitat i el dolor han de ser eliminats, o confinats al silenci ensordidor de la solitud o fins i tot de la vergonya. I, en aquests moments, podem pensar instintivament que Déu també ens hagi abandonat. Però la creu de Jesús ens diu que Déu no ens abandona, que Ell continua crucificat amb nosaltres en el moment del dolor i de la soledat extrema, que Ell recull no només les nostres llàgrimes, sinó el crit del nostre sofriment que altres no escolten, un crit que Jesús va fer seu a la creu, dient "Déu meu, Déu meu, perquè m'heu abandonat?".

Hi ha una catequesi sobre les últimes hores de Jesús, en què Benet XVI diu que el seu sofriment es torna pregària i crit, i que això val també per a nosaltres: davant de les situacions més difícils i doloroses, quan Déu sembla absent, hem de confiar-li una vegada més les càrregues que portem al cor, fins i tot cridant-li a Ell, fins i tot protestant com Job, segurs que Ell d'alguna manera es fa present i és a prop quan aparentment calla. Però penso que no ho podem fer sols. En les hores de dolor, almenys quan sigui possible, ens hem d'obrir a algú que ens ajudi a expressar una pregària senzilla, que ens acompanyi amb discreció sense la pressa d'explicar-nos aquest dolor, que ens agafi de la mà i ens faci sortir d'aquest crit.

Aquestes experiències també ens ofereixen un missatge a nosaltres els creients, i a tota l'Església: no hem d'espiritualitzar el dolor, reconduint-lo superficialment a la "voluntat de Déu" o a algun misteriós projecte seu, perquè això corre el risc de minimitzar aquest sofriment, de silenciar-lo, de ferir les persones. Déu no vol el sofriment, el porta amb nosaltres i ens convida a confiar en Ell de manera perseverant. Recordem allò que deia el papa Francesc: amb Déu, la vida reneix sempre.

3. Bona nit, Sant Pare. Vinc d'una família d'un barri molt humil de Barcelona. De petita el meu pare va intentar matar la meva mare, i es va salvar perquè es va interposar un noi que va morir. El meu pare va ingressar a la presó, i la meva mare va entrar en el món de les drogues. Als deu anys els serveis socials es van fer càrrec de mi, i em van portar al centre de menors de Sant Josep de la Muntanya. Al principi va ser dur, ja que m'havia creat un mur per protegir-me, on no hi deixava entrar ningú. Però a poc a poc vaig experimentar per primera vegada l'amor de família, i el meu cor es va anar obrint. Allà em van parlar de Jesús, vaig començar a pregar i em vaig batejar. Però en la meva adolescència em vaig rebel·lar moltes vegades contra Déu. Em van convidar a un recés i allà per primera vegada vaig experimentar l'amor de Déu. Però han passat uns mesos, i encara em costa perdonar el meu pare. I a vegades aixeco els ulls al cel i li pregunto: on eres quan era una nena? Sant Pare, com puc perdonar el meu pare, que va estar a punt de deixar-me sense mare? Com em puc reconciliar de debò amb Déu?

Gràcies pel teu testimoni i gràcies també per la pregunta sobre el perdó. És realment un signe de la gràcia de Déu que aquesta pregunta sorgeixi d'un passat tan marcat pel

sofriment i que, malgrat el dolor, es tingui la valentia de preguntar com és possible perdonar a qui ens ha fet mal. Voldria dir dues coses aquí.

La primera complementa el que deia abans sobre la presència de Déu en les hores del nostre sofriment; en el fons també tu expresses aquesta pregunta respecte a la teva infància, però el context en el que han passat els fets de la teva vida ens demanen ampliar el radi d'influència de la nostra pregunta: ens hem de preguntar "on era Déu" o hem de preguntar-nos sobre l'home i sobre la humanitat, sobre com a vegades som presoners del mal fins al punt d'arribar a ser violents amb els altres, sobre com no aconseguim cultivar l'amor i respectar els altres en la seva dignitat i llibertat?

Tantes cròniques policials, encara avui, reflecteixen un clima enverinat en les relacions familiars d'abusos i d'opressions, i en particular de violència contra les dones, que sovint desemboquen lamentablement també en feminicidis. Aquesta realitat dramàtica, que té arrels antropològiques i culturals, estem cridats tots a abordar-la, sigui personalment, sigui com a societat, perquè a nosaltres ens correspon afrontar-la en totes les seves dimensions.

No podem atribuir a Déu allò que ha estat confiat a la nostra responsabilitat; no podem imaginar que Déu des de dalt respongui a les nostres necessitats de manera automàtica o impedeixi miraculosament que el mal succeeixi; Ell ens ha dotat d'intel·ligència i voluntat, ens ha donat una consciència, ens ha revestit de dignitat i de llibertat, i sobretot ha vingut a trobar-nos per indicar-nos, en el seu Fill Jesucrist, el camí a seguir perquè la nostra vida sigui plenament humana i en la nostra societat regnin la justícia, la pau i la fraternitat. Ens ha donat el seu mateix Esperit, precisament perquè l'amor sigui la clau de totes les nostres relacions humanes. Si hi ha la violència, si triomfa l'egoisme, si fins i tot l'amor entre familiars es transforma en odi, ens hem de fer algunes preguntes a nosaltres mateixos, a les dinàmiques de la nostra societat, a la cultura de l'individualisme, a la temptació de la violència, i no a Déu.

Una segona cosa fa referència al perdó. Hem d'aprendre a mirar el perdó, medicina poderosa contra el mal que guareix les nostres ferides interiors, com una cosa que forma part d'un procés, d'un camí. El mateix Evangeli, si el llegim com un llibre d'indicacions, de manaments i de deures, corre el risc de causar-nos molt de desànim i frustració, perquè Jesús ens convida al perdó i nosaltres experimentem que no en som capaços. En canvi, no és així. El perdó sobretot l'hem d'invocar del Senyor; continuar demanant —potser durant tota la vida— que el Senyor amplii en nosaltres l'espai de l'amor precisament allà on hem estat ferits, que ens ajudi a reconciliar-nos amb nosaltres mateixos i amb aquesta part de la nostra història marcada pel sofriment, que lentament transformi el ressentiment en misericòrdia i compassió.

És un camí llarg, és un procés que requereix molta paciència, és un treball que hem de fer amb nosaltres mateixos, tant personalment com mitjançant altres itineraris d'acompanyament i també de reconciliació interior. I cal no desanimar-se: en el perdó s'avança amb petites passes. La reconciliació amb la història és gradual i, sobretot, no hem de pensar que el perdó equivalgui sempre i en tots els casos a tornar a la situació anterior o a viure una relació plena amb els qui ens han ferit, especialment quan el fet també ha

estat marcat per la violència. Es pot romandre en la bona disposició del cor cap a la persona, rebutjar tota forma d'odi o de venjança, esforçar-se per reparar la relació tant com sigui possible i, potser, pregar per ell o per ella: tot això ens ajuda a entrar cada vegada més en la dinàmica del perdó i a reconciliar-nos amb Déu i amb els altres. Som pecadors perdonats, pacificats i capaços de perdonar. Capaços de ser portadors de pau.

Homilia del Sant Pare

Estimats germans i germanes, fills i filles estimats de Déu. També nosaltres som com Nicodem, pelegrins en la nit. Aquesta icona evangèlica, sobretot, ens ofereix un missatge sobre el camí de la vida.

El nostre caminar, el nostre desitjar i tot allò que abracem i vivim quotidianament, en les alegries i en les derrotes, en les aspiracions i en els projectes, és l'expressió de la nostra recerca contínua: som captaires d'amor, tenim fam i set de veritat, busquem un significat ple que ens sostingui, ens animi i ens ajudi a comprendre el misteri de la nostra vida. Mentre avancem lentament, amb petites passes, estem cridats a dialogar amb la penombra de la nostra mateixa condició humana: ens falta la veritat completa, no coneixem en profunditat el misteri de nosaltres mateixos i el veritable rostre dels altres, no sempre aconseguim comprendre la veritat amagada de la realitat que ens envolta i dels esdeveniments que es presenten davant dels nostres ulls. Busquem una llum que il·lumini el camí.

Però Nicodem també ens parla del camí de la fe. No es tracta d'un sender paral·lel respecte al de la nostra existència, però aquests dos itineraris estan sempre entrelaçats entre ells. Com hem proclamat en l'Evangeli, Déu ha estimat tant el món que ens ha donat el seu Fill unigènit i, en Ell, s'ha unit per sempre a la nostra carn. Ell està sempre amb el Pare i amb nosaltres; així, cada vegada que el misteri de la nostra vida s'obre a la llum d'un nou dia, en tot el que som i obrem, estem en la presència de Déu i som custodiats pel seu braç etern: la nostra vida "està amagada en Crist amb Déu". I, amb tot, a vegades experimentem la nit de la fe, la fatiga de creure, el cansament de l'esperit, el sentit de la desproporció davant la crida de l'Evangeli, l'amargura dels nostres fracassos i la por a no ser capaços.

Germans i germanes, Nicodem ens ensenya que aquestes nits, que acompanyen la nostra vida, el camí de la fe i la història en què vivim, són un lloc de benedicció, un espai per renéixer, unes entranyes que sempre engendren nova vida. Aquestes nits ens despullen i ens retornen a allò essencial; ens treuen les màscares humanes i religioses que utilitzem cada dia, per tal que no ens reconeguim o per donar una imatge de nosaltres diferents del que som; ens deixen al descobert, en les nostres llums i les nostres ombres, i ens retornen a la humilitat de saber-nos mirar en la veritat, més enllà de la presumpció de pensar que el nostre camí ja està complert i que avancem com si tinguéssim una llum clara sobre tota cosa, sobre tots i fins i tot sobre Déu.

Aquest "espai buit" que la nit crea, tot i que es presenta sota la forma del sofriment o de la insatisfacció, de la desil·lusió o de la incredulitat, pot ser ocasió per rebre una nova vida, per canviar i renovar-se, per "renéixer de dalt", com diu Jesús a Nicodem. Déu, en

efecte, no ha vingut a jutjar el món amb el seu pecat i la nit de la seva infidelitat, sinó que ha enviat el seu Fill per salvar-lo, per donar al món la vida eterna.

Per això, també nosaltres estem cridats a no jutjar les “nits”; ni les nits de la nostra vida, ni les de l'Església, ni les de la societat que ens envolta. En la nit, en canvi, hem de posar-nos en camí com fa Nicodem, continuar interpellant el Senyor, obrir-nos al vent de l'Esperit per acollir la nit ja no com el signe d'un fracàs sinó com l'inici d'una nova vida.

I pensant en el nostre camí personal, però també en les nits del nostre camí eclesial i d'Espanya, de les seves ciutats, de les seves pobreses antigues i noves, de la seva societat i cultura, aleshores podem preguntar-nos: quines són les nits que travessem? Què ens suggereixen? Entrant-hi i mirant amb humilitat i sense prejudicis la realitat del que som, què estem cridats a canviar?, on hem de renovar-nos, en quina direcció volem anar, quina societat volem construir?

No deixem de buscar, de qüestionar-nos i de dialogar, amb Déu i entre nosaltres, també en el cor de la nit. Caminem junts en la fe que harmonitza la diversitat de les nostres idees i sensibilitats, per buscar la veritat que ens guia cap al bé comú, perquè aquest país sigui un espai acollidor per a tothom, on cadascú sigui respectat en la seva dignitat de persona i estimat per allò que és. Obrim-nos al do de l'Esperit, buscant el Senyor com Nicodem i acollint la llum del seu Evangeli, amb la certesa que experimentarem en nosaltres una vida nova, una presència que beneeix, un amor gratuït que ens ajudarà a passar de la nit a la llum. Perquè Déu no vol que es perdi res i ja des d'ara desitja donar-nos la vida eterna, per conduir-nos a la felicitat que no té fi.

Que el Senyor ens concedeixi, per intercessió de la Mare de Déu, obrir-nos a Ell i deixar-nos sacsejar pel vent del seu Esperit.